

MAGYAR MŰSA.

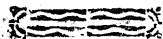
Részre hajlást nem ösmerő *Magyar Musáját* az Urnak kívántam ezen Versekkel szaporítani, melyek mostanában F. M. Gróf *Hadikhoz sub anonymo* küldettettek. Reménlem ezeknek olvasása annál kedvesebb lesz az Magyar Olvasóknak, mennél bizonyosabban a' mostani Háborúnak szerentsés ki-menetelé mellett az a' Haszna-is léfzen Edes Hazánknak; hogy a' mit a' Szent Irigység nem örömölt hifz, világosan ki-tettzik most az, hogy a' régi Magyarak' hies vitézsége még ma-is e' Nemzettel edgyütt születik, mellyet az irigység a' Török Háborúban nem takarhat ugy-el, mint a' Pruzszus Háborukban:

A Versek így következnek, a' mint kezemhez jutottanak:

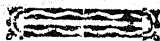
Vitéz Hadi-Vezér! meg-látván Képedet,
 'S olvasván vezető és Kereszt-Nevedet,
 Látok az *Hadikban* egy *Hadi* kész Vezért,
Andrásban Férjfiat, Képedben Magyar vért.
 Első példa vagy most, ki arra mehettél,
 Hogy a' Hadi Sereg leg-főbbjévé lettél.
 Az Irigység rajtad erőt nem vehetett,
 Mert a' Szükség maga ugy elő-vétetett.
 Hogy azt meg-kelletett vallani mindennek,
 A' dolgok majd máskép éppen jól nem mennek.

K

Ha

Ha csak Gróf *Hadikot* nem veszszük most elöl,
 A' ki ugyan ember mind kívül miud belöl.
 Köz öröme lett ez az egész Hazának,
 Mert ki-ki védelmét láttya az Házának
 Erős hittel hívén, hogy majd rendben vészéd
 A' rád bizott dolgot, 's igaz lábra tézéd.
 Meg-vallom a' Sorfod, hogy könnyebb lett volna
 Söt tudom a' Sasnak a' Hóld már hódólna
 Ha mindjárt te kezted volna az ágy vetést,
 Mert láttattál volna több Török Temetést.
 De mentül nehezebb hibát helyre hozni
 Rosszul szabott köntöft úgy öszve tóldozni.
 Hogy az azt vizsgáló, varráft ne találjon,
 'S a' Köntös a' testen még-is hogy jól álljon.
 Annál nagyobb léfzen abból a' Ditsőség
 Annál inkább fogja aztat a' Későség
 Tsudálni, 's felöled önként meg-vallani
 Hogy néked lehetett csak elöl állani.
 Másban nem vólt éppen semmi Bizodalom,
 Kiben reménylhető volna az óltalom.
 Láss azért dolgozhoz kívánt Szerentsével,
 Setétüllyön az Hóld *Hadik* fegyverével.
 Az Ég terjeszse-ki feletted Karjait,
 Hogy védelmezhesd Hazádnak fiait.
 Minden földünk Népe Poharát így iszja,
 Hozza az Ég nekünk *Hadikunkat* viszja.
 Borostyán Kofzorút hozzon ősz fejében,
 Tégye jeles tetti ditső tetejében.
 Hadd az idegen Nép mostan-is meg-lássa,
 Hogy a' hiv Magyarnek a' Hadban lints másza.

A meg-hólt Magyarok' első vitéz Fijaihoz

Kardos Maradéki vitéz *Atillának*,

Kik előtte álltok ismét a' *Scyllának*.

Sikólnak a' Basák, fenik agyarokat,

Tám el-felejtették az ő Magyarokat.

Emlékeztetsétek ezeket azokra

A' ti vitéz karu nagy Atyaitokra.

Mutafsátok-meg, hogy a' fiai élnek,

Kik mint tsak az atyok töllök annyit félnek.

Adjátok tudtokra, hogy nem fikóltásban

Se nem a' meg-nyujtott Török-sipolásban

All a' nagy vitézség, hanem a' jó karban,

És az okos észszel ki-fent éles kardban.

Nem hunyt-el a' Magyar vitézség örökre,

Kész most-is ébredni, 's menni a' Törökre.

Ki bezzeg a' Kenyér-Mezején nem sipolt,

Mert ott a' fülibe *Kenesi Pál* dobolt.

Bátori biztatta 's kínálta az éggel,

Vagy az Alkoránban firkált idvességgel.

Hunyadi János-is, ki olly bölts Királyt szült,

Soha a' Töröknek számától nem rémült.

Noha ha egy hallott már ő hallott sokat

A' Hóldból le-ható illy sipoláfokat.

Melyeknek hangjánál a' keserves tántzot

Végre Török járta 's zörgette a' lántzot.

Mert valamennyifzer vele meg-ütközött

A' Magyar *Hunyadi*, mind annyifzor győzött.

Egyfzer vagy leg-feljebb tsak kétszer vallott kárt,

Edgyiket Várnánál (*) mert ott Pap után járt.
Máskát a' Rigó-Mezején vallotta,

Mert nem ment a' dolog, mint ő jóvallotta.
Vitéz ám a' Török, azt mondják, a' kardra,
Fel-türi könyökig ünegit a' hadra,

Erősbb még-is a' ki a' vadat meg-győzte,
Ölte, vágta, nyuzta, vagdalta, 's meg-főzte,
Erős a' kemény kontz, de erősebb a' fog,

Töröknél-is erősbb a' ki Törököt fog.
Akármint 's hogy légyen, a' Török nem lepény;
De ezt még nem mondta egy-is Magyar legény.

Hanem csak 'sufogják másféle Nemzetek,
A' kik *Nandar* alá nem értek veletek.

Éjjel sem rettegtek a' Hóld ellen menni,
'S a' hol a' jó Vezér mondja, meg-jelenni.

A' Törökre vivő útát esmeritek,
Apátok tanított-rá, 's el-nem vétitek.

Még kevés számmal-is sokra agyarkodtok,
És hogy a' Bölts Vezér nem botsát, morogtok.

De azt jól teszitek, hogy néki engedtek,
Ekként bizonyosan győzedelmeskedtek.

Mert ő látván hogy nem érhetek erővel,
Meg-ment kard-nélkül-is egy okos bölts fővel.

Ha bottal nem, ézszel, ember az ökröktől,

Két

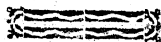
(*) Erről a' vezedelemről ily *epitaphium* olvastatik

Rommulidæ Cannas ego Varnam clade notavi,

Discite mortales non temerare fidem.

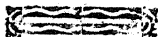
Me nisi Pontifices jussissent rumpere foedus,

Non ferret Scythicum Pannonis ora jugum. &c.

Két módon menekszik Magyar a' Töröktől.
Edgyik, mint a' Világ tudja, hüvelyében
Van ki-fenve; de a' másik a' fejében.
A' Töröknek pedig tsak egy útja vagyon,
Melyet ha el-hibáz, kard fokkal üsd agyon.
Mert kár fent szabjádát tsögbe tsorbásítani,
'S dolgotat ok nélkül többre szaparítani.
Tudjátok miben áll ereje? Sokságban,
Nem pedig a' kardban, sem az okótságban.
És a' mikor győz is, *Mársnak* száz ökörrel
Tartozik, de ti tsak ötven bárány-börrel.
Vagy ha két gerlitzét tölletek *Márs* kíván,
Akkor, mint a' 'Sidók, tsordát (gulyát) ad a'
Diván.
Ugy szokott a' gazdag, ökörrel 's ketskével
Aldozik, a' fényes Porta lok Népevel.
És a' győzedelmet kóldulja *Plutótól*,
Nem nyerhetvén semmit a' bölts *Apollótól*.
Mert a' setétségnek barna fejedelme
Éjtszaka fő nélkül az ő fegedelme.
Akkor dul és prédál, mint a' bagoly szokott,
Nappal *Corvinustól* szalad az átkozott.
Példákat nem mondok, noha elég vólna,
Kikről ha érkeznék író tollam szállna.
Uj példák legyetek Magyarim! magatok,
Mert ha más Atyánkról, irok én róllatok!
A' melly nagy o'zlopnak három fala le-dölt,
A' hol két nagy Magyar lok ezeret meg-ölt,
Emeljétek-fel azt, alóll van *Al-Vintzen*,
Déván pedig feljül és a' kis *Bentzentzen*.
Ne félj tölle! üsd a' *szanaszetyi* vettét,

Vágd

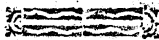

Vágd Bátya! lödd Ötsém! az olly -- -- tettét.
Nintsen károd benne, hanem ditsőséged,
Egy két arany lántzos Korona kér téged'.

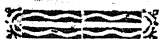
N. N. -- -- hez három Katonáról.

Ki mindég úszkálad a' könyveknek árját,
Olvastad-é, kérlek, valaholott párját
Annak, a' mi történt minap nem a' boron,
Hanem a' Törökkel el-kezdet Táboron?
En miólta élek soha sem hallottam,
Miólta olvasok nem-is olvashattam,
Sem az uj könyvekben sem a' régiségben,
Tudnillik szebb példát a' nagy vitézségben.
Mint a' kit a' Hadi-Cancelláriában
Bétsben ki-adának *Extra-Blatt* formában.
Két féle Húzfárság ditsértetik ebben,
Erdödi's Székelység nevezetefebben.
Hol az utólsóknak Oberflájdinántja
Gróf *Nemes György* példás Húzfár kardját rántja
'S nyargal mint a' villám vitézen előre,
Hogy halált vághasson számos Török főre.
Vága-is tsak hamar tulajdon kardjával,
'S azután vágata nemes példájával.
Mert a' mint iratik, maga kezével ez
Hufzon-négynél többet küldé *Mahumedhez*.
Elöll ment, mint kellett régen *Hittéusnak*,
'S ellent állt mint *Sámson* fok *Philistéusnak*.
Bámuk az idegen a' Magyar Nemzeten,
Azok között most e' *Nemes* nevezeten.
Mert rólla elsőbben azt nem-is hihette,
Hogy a' lehetlent lehetővé tette

Hal.

Hallatlan-is ám az, és én sem hihetném,
Ha régi penészkes könyvből fzedezetném.
De uj és most történt ez a' vitéz dolog,
Mely már a' világnak hangos nyelvén forog;
Meg-felel, azt mondják, dolog a' nevének
Gyakorta, meg itt-is *Nemes* a' Nemének.
Kölömben-is fényes nagy Familiáját
Az égig emelé Gróf *Nemes*; szabjáját
Vitézül forgatván; mellyet oldalára
Fel-kötött két Magyar Hazánk' oltalmára.
Hol a' példa, kihez ötet hasonlitsam?
Nints kivüle kivel Versem' szaparitsam.
Vagy ha van, hol vagyon? mert a' kik már voltak
Tsak hirekben élnek, test-szerint el-hóltak.
Kik közül név-szerint emlithetem kivált
Hunyadit, Bátorit, avagy Kenefi Pált.
Ládd a' Gróf *Nemes*-is ilyen hirt öltözött
A' mostani hartzban a' Székelyek között
El ő testében-is, de kivált hírében
Halhatatlan lélzen, és vitéz nevében.
Példátlan példa ő; bár a' katonának
Minden Elöl-járók illy példát adnának.
Ugy a' dolog soha fordulva nem lenne,
Hanem a' fő előll 's osztán a' fark mënne:
Atillától kezdve, ha mind fel-számlálom,
Gróf *Nemesnek* párját bajosan találom.
Ha ki néki kissebb példáját kívánnya,
Kérdezze mit mivelte edgyik Kapitánnya
Vitéz *Székely Antal*, mert az-is hallatlan,
A' mit tselekedett ez a' halhatalan.
Melyben nem tsak Székely hiv katonasága,
Hanem a' Török-is leszen bizonyosága.

Apellálhat, mig él, két kontyos Törökre,
Kiket maga küldé az örök idökre.

Bodola Lázár-is a' szép hirt meg-nyerte,
Mert az ellenséget mint *Nemes* ugy verte.

Szép három példát látsz itt három embertől,
Gróftól, Kapitánytól, 's egy Strázsa-mestertől.

A' gyermek tselekszi mit a' szüleitől
Lát, a' köz-katona mit a' Tízteitől.

Feje után nyargal az állatnak farka,
A' katonának-is keményebb a' marka;

Ha előtte menni, löni, és vágni mér
Az ötet biztató bátor szivü Vezér.

Eljenek; kivánom, a' vitéz legények,
Kik e' fellegekben tündöklő nap fények.

Kik közül most hármat, többet nem, nevezek;
Azok pedig; kiket meg-nevezek, ezek:

Gróf *Nemes György*, *Székely*, és *Bodola Lázár*;
Kikhez minden Magyart a' penna méltán zár:

Kivált a' mit egyszer neveznek Húszárnak,
A' Törökök előtt leg-keményebb Várnak,

Azt én-is másokkal méltán ditsirhetem,
Mig tehetségemmel 's tollammal érhetem.

Te pedig olvasgasd az ő Krónikákat,
Nemes hadd folytassa a' véres tsatákat

A' több Székellyekkel kardal és erővel;
Mellyeket örömmel olvasnak idővel

A' következendők; és példát vehetnek
'S az illy példák által Magyarok lehetnek.

Irattatott 1788. 30. Öfjb.